

skulle kaldes til at give Domsgrunde for Rigtigheden af et saadant Tilhold, eller, om han i fornødent Fald skal være pligtig at give Domsgrunde derfor. Der er meget stor Forskel paa, om han har denne Forpligtelse eller ikke, og det vil være en praktisk virksom Hemsko paa Uforsigtighed af Politimyndigheder, naar Politimesteren ved, at Dommeren, selv om det er ham, der er Dommeren, kan blive kaldet til ved Dommerbegrundelse at give en ansvarlig og paaankelig Kendelse for Berettigelsen af det Tilhold, han har givet. Der er altsaa intet afskrækkende ved, at Tilholdet prøves ved Retten, selv i de Retskredse, hvor Politimester og Dommer ere den samme Mand.

Jeg skal ikke dvæle nærmere derved, da det er fyldigere begrundet, men jeg tror, det er en meget god Bestemmelse, at der gives Adgang til disse Tilholdsprøvelser ad Rettens Vej. Man maa huske paa, at disse Tilhold ere jo en ganske ny Art af Tilhold. Man kan ikke sammenligne dem med det almindelige Løsgængeritilhold. Det er et Tilhold, som sætter paa vedkommende Person en Plet, afgørende sandsynligvis for hele Livet, for at have brugt et Erhverv, som er nedsættende i alle Menneskers Øjne. Det er et Tilhold, som aldeles ikke kan sammenlignes med Løsgængeritilholdet, og hvor der er en ganske særlig Grund til at beskytte Individet mod Fejltagelser. Altsaa, Ændringsforslaget Nr. 2 om Adgang til Prøvelse tror jeg er fuldt berettiget i alle Tilfælde, ogsaa i de Tilfælde, hvor Dommer og Politimester ere samme Person.

Ændringsforslaget Nr. 3 vilde den højtærede Minister gerne være fri for af den Grund, at den første Del deraf skulde være overflødig. Den højtærede Minister hævder nemlig, at det følger allerede af den Anvendelse, det foreliggende Lovforslag vil gøre af den Bestemmelse i Loven af 3. Marts 1860, at Politimesteren med kommunal Bistand skal give den, der har faaet Tilhold, Anvisning paa Arbejde. Dertil siger jeg: Maaske, men det er i alt Fald et Fortolkningsspørgsmaal. Vi ere ikke fuldstændig sikre paa, at de almindelige Udtryk, hvori Loven af 3. Marts 1860 er overført her, ogsaa omfatte denne særlige Bestemmelse, men vi blive fuldstændig sikre paa, at vi faa den, naar vi indsætte den her. Jeg tillader mig ogsaa at mene, at naar vi indsætte den, indsætte vi tillige noget nyt og noget godt nyt derved, at vi give Politimesteren Ret og Adgang til at anvise Ophold paa et Redningshjem i Stedet for

Arbejdsanvisning. Sagen er jo ikke den, som Ministeren synes her at ville lade os tro, at dette er overflødig. Det er det jo ingenlunde. Selv om man tror, at Politimesteren i Forvejen har Forpligtelse til at anvise Arbejde, staar der jo intet om, at han i Stedet for denne Arbejdsanvisning kan sætte Hjælp til Anbringelse paa et saadant Redningshjem. Adgang dertil faar han først ved dette Ændringsforslag.

Den højtærede Minister vilde overhovedet gerne have nogle af disse Ændringsforslag, hvis Gavnlighed er utvivlsom, betragtede som overflødig. Dette gælder ogsaa med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 4 om, at der til Bestemmelsen om Straf for Krænkelse af Blufærdigheden skulde føjes: „hos nogen, der ikke selv har givet Anledning til Opfordringen eller Indbydelsen.“ Det er ikke overflødig, thi fordi en Person har givet Anledning til, at han eller hun er bleven opfordret eller indbudt til Utugt, er det ingenlunde givet, at der ikke findes Blufærdighed hos den vedkommende — ingenlunde —, men i det Tilfælde bør Straffen alligevel ikke indtræde, og det er derfor nødvendigt og berettiget at indsætte et saadant Tillæg.

Den højtærede Minister vilde ligeledes mene, at der ikke var nogen Trang til Ændringsforslaget vedrørende Bordeller. Jeg vil tværtimod sige, at er der noget, der har vakt Forargelse, er det de enkelte Tilfælde, som ere blevne bekendte, hvor Folk have beriget sig ved Bordelejemdomme uden selv at holde Bordel, og dette Forhold kan sikkerlig være et saadant, at den vedkommende kan undgaa at blive straffet som Bordelværtens medskyldige og først kan rammes, naar der kommer en udtrykkelig Bestemmelse derom, og denne Bestemmelse, tror jeg, det er meget nyttigt at indsætte.

Sluttelig vil jeg sige et Ord om det Ændringsforslag, som ikke umiddelbart angaar de her omhandlede Forhold, men staar i Forbindelse med Straffene derfor, nemlig Spørgsmaalet om, hvem Bøderne skulde tilfalde. Her have vi foreslaaet, at de skulde tilfalde Statskassen. Jeg vil advare imod, at man anser dette Forslag for en Bagatel; det er i Virkeligheden et ret vigtigt Forslag. Da vi fik Retsplejereformen forelagt første Gang her, bleve vi i Udvalget derom efter moden Overvejelse og med nogen Umage enige om herefter at afskaffe alle Interessebødekasser, at afskaffe alle Lovbestemmelser, som lade Bøder tilfalde en Kasse, hvori Dommeren